

jeg vil være med til at bringe Offre for vort Fædrelands Forsvar. — Dernæst er der en Sag, jeg gjerne vil drage frem ligeoverfor den høitærede Krigsminister. Jeg har idag faaet Brev fra en Mand, som hedder Anders Andersen i Øster Alslev, som klager over, at han ikke har faaet Krigsmedaillen, og det klage Mange over, men uden Virkning. Jeg veed nok, at adskillige ærede Medlemmer synes, at det er en ubetydelig Sag, men for Mange er det det ikke, thi uellem Mand og Mand hedder det: Du har ikke faaet Krigsmedaillen, Du har været straffet, og det er en Klit at sætte paa en Mand, thi Enhver, som har tjent Kongen og Fædrelandet tro og ikke har forset sig paa den ene eller anden Maade, faar Krigsmedaillen. Jeg vil derfor bede den høitærede Krigsminister om at tænke lidt nøiere over dette Spørgsmaal, om der kan gøres Noget derved, saa at alle de Folk, der længes efter Krigsmedaillen, kunne faae den.

Winther: Ja, under de nuværende Forhold skal jeg ogsaa fatte mig i stor Korthed. Jeg skalde iøvrigt ikke igjen have opholdt Thinget, naar ikke de uskyldige Ord, som jeg kom med forleden angaaende vort Forsvarsvæsen, vare blevne optagne paa en saadant Maade, som sket er. Hvad var det, jeg dengang sagde? Det var, at jeg ærbødigt henstillede til Finantsudvalget, om det ikke i Forbindelse med Regjeringen vilde skaffe os klar Oversigt over, hvad vi anvende til Landets Forsvarsvæsen. Grunden til, at jeg ønskede dette, var de forferte Anskuelser, der herskede i den Henseende i Folket; men uagtet denne ærbødige Henstilling — jeg brugte med Willie disse Ord, for at vise det Bæskedne i min Fordring — har det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) villet tillægge mig, at jeg stillede Opgaver til Finantsudvalget, som vare saa kolossale, at man ikke kunde blive ferdig med dem. Han har sagt, at jeg vilde have, at Finantsudvalget skalde gøre Rede for de forskjellige Staters Forsvarsudgifter. (Afbrydelse.) Ja, det er ikke meget morsomt at sige dette for Ord, men man maa imidlertid undskylde mig; naar jeg har tre saa vældige Krigsmænd imod mig, som Tilfældet har været, synes jeg ogsaa, jeg skalde have Lov til at svare, og man kunde gjerne, da man har hørt paa mine Angribere, høre, hvad jeg har at sige til Svar. Jeg skal gjøre det meget kort, thi ogsaa jeg er tjed af at være her. Men det ærede Medlem har tillagt mig den Hensigt, at jeg vilde have Finantsudvalget til at udarbejde et statistisk Materiale over alle Verdens Staters Udgifter til Forsvarsvæsenet. Det er der ikke med et Deb Tale om i det, jeg har sagt. Det er

opfundet af det ærede Medlem (Afbrydelse af N. B. Jensen.) Det er det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen), jeg taler om; det gjør mig ondt, at han ikke er her, men det kan jeg ikke gjøre ved. Altsaa, alt det, som bliver sagt i den Retning, er Noget, som ikke vedkommer mig. Det er blot en Kamp, det ærede Medlem har ført mod en af ham selv opfundne Veirmølle, og det kommer ikke mig ved. Dernæst er min Dmtale af Officerernes Agitation for Befæstningsagen ogsaa bleven opfattet paa en meget urigtig Maade; thi det ser næsten ud efter visse Mænds Udtalelser her i Thinget, som om jeg havde sagt Noget, der var fornærmeligt for disse Mænd. Det er der imidlertid ikke Tale om. Jeg har tværtimod refereret mig imod, at jeg troede, at det virkede saaledes, fordi de skalde leve af denne Sag. Det ærede Medlem for Færøerne (Bærentzen) fandt sig endogaa bespøjet til paa sine tidligere Krigskammeraters Vegne at nedlægge Indsigelse. Jeg har tværtimod rost disse Mænd. Jeg kan saa godt forstaa, at, naar en Mand er rigtig opfyldt af Begjæring for det, han har at gjøre med her i Livet, bliver han noget ensidig og tror, at det er det vigtigste af Alt. Men det, at en Mand bliver urvig for det, han selv har at gjøre med i Livet, kan ikke være fortleinende for ham. Det, der har stødt mig ved, at det er Officerer i Tjenesten, der drive denne Agitation; er, at disse Mænd derved komme til at træde i et enkelt Partis Tjeneste, uagtet de ere lønede af Staten. Det er netop Knuden, det er Feiltagelsen. De Herrer vide maaske ikke af, at der eksisterer en Bog, som kaldes „Spørgsmaal og Svar angaaende Forsvarsagen“, af E. Rambusch, Premierlieutenant. Det er denne Bog, som fra Først af har bevæget mig til at røre ved denne Sag her i Thinget, en Bog, som gaar ud paa at vise, at de, der ikke ville være med til Kjøbenhavns Befæstning, ønske ikke mere at vedblive at være Danske; det er den virkelige Mening af denne Bog. Det er det, jeg mener, er urigtigt, at Statens Lønnede Embedsmænd reise om og drive Agitation paa den Basis. Det er aldeles urigtigt, naar det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. B. Jensen) sagde, at der aldrig var politisk Partibevægelse i denne Agitation, thi den har netop sit Grundlag i denne Katekismus med de 55 Trossartikler; det er den, der bringes omkring, og som de videre udvilde, og hvad er Resultatet blevet? Det er Adresser som den fra Høen! Iøvrigt er jeg nu i det heldige Tilfælde at kunne fatte mig meget kortere angaaende denne Sag, end jeg tidligere kunde, og det paa Grund af to Udtalelser, vi have hørt her i Thinget.